

Nr 230.

Godkänd av första kammaren den 22 maj 1918.

Godkänd av andra kammaren den 22 maj 1918.

Riksdagens skrivelse till Konungen angående utarbetande av förslag till anordnande av särskild obligatorisk undervisning för sinnesslöa barn.

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 19.)

(Andra kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 9.)

Till Konungen.

Uti en inom riksdagen väckt motion har gjorts framställning, i syfte att föreskrifter måtte utfärdas, varigenom stadgades undervisningsplikt vid sinnesslöanstalt för sådana barn, som på grund av bristande begåvning ej lämpligen kunde deltaga i folk- och småskolans undervisning.

Över ifrågavarande motion har utlåtande i den ordning, 46 § riksdagsordningen föreskriver, avgivits till vederbörande riksdagsutskott av folkskolöverstyrelsen, som inhämtat yttranden i ärendet från pedagogiske inspektören över sinnesslöanstalterna och överinspektören för sinnessjukvården.

I likhet med motionären och de med anledning av hans framställning hörda vederbörande anser riksdagen, att det är av vikt, att frågan om sinnesslöa barns undervisning får en rationell lösning. Det måste givetvis för hela vår folkundervisning vara av största vikt, att barn, som på grund av sinnesslöhet äro urständsatta att följa med och tillgodogöra sig skolans undervisning och därför vålla ett både psykiskt pinande och tidsödande hinder i undervisningen av övriga barn, skiljas från den vanliga undervis-

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 14 saml. 76 häft. (Nr 230—237.) 1

ningen och få en speciell handledning och vård. På landsbygden, där möjligheten att anordna s. k. hjälpklasser är så gott som utesluten, kunna de sinnesslöa barnen utgöra en hela undervisningen nedtyngande och förryckande börda. Men även där hjälpklasser finnas, vari de sinnesslöa barnen intagas, återkommer samma svårighet. Ty hjälpklasserna avse de mindre försigkomna, alltså sådana, vilkas intellektuella utveckling visserligen är dålig, men likvisst icke kan rubriceras som sinnesslöhet. Att de sinnesslöa barnens närvaro i dessa hjälpklasser under sådana förhållanden skall verka förlamande, hindrande och förryckande på hjälpklassundervisningen i dess helhet, torde alltså ligga i öppen dag. Riksdagen kan därför icke finna annat, än att det enda riktiga är, att de notoriskt sinnesslöa helt och hållet avskiljas från den vanliga undervisningen och beredas särskild undervisning. Med avseende på de grunder, efter vilka detta avskiljande bör ske, anser sig riksdagen icke kunna uttala någon bestämd mening, utan vill endast framhålla, att de grunder, som i sådant hänseende må varda fastställda, böra garantera, att avskiljandet sker med sakkunskap och efter synnerligt sorgfällig prövning.

På grund av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utarbета och för riksdagen framlägga förslag till anordnande av särskild obligatorisk undervisning för sinnesslöa barn.

Stockholm den 22 maj 1918.

Med undersåtlig vördnad.
